

РЕШЕНИЕ

№ 28943

гр. София, 17.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав, в
публично заседание на 08.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **6863** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).
Образувано е по жалба от И. В. Д., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. К. Л., от САК, срещу Решение изх. № 774/31.03.2026 г., издадено от Директора на ДГ № 8 „Х. Б.“ - [населено място], с което се предоставя частичен достъп до обществена информация по Заявление вх. № 235/10.11.2025 г.

С жалбата се иска отмяната на оспореното решение в цялост, като са представени аргументи за неговата незаконосъобразност. Твърди се, че оспореният акт е постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Относно срока за подаване на жалбата застъпва позицията, че същият е спазен, тъй като е налице хипотезата на чл. 140, ал. 1 от АПК. Понеже административният орган не е посочил в решението пред кой съд подлежи на обжалване актът, то според жалбоподателя срокът за обжалване на процесното решение е удължен на два месеца (до 31.05.2026 г.) Жалбоподателят посочва още, че оспореното Решение изх. № 774/31.03.2026 г. е издадено след като с влязло в сила Решение № 7864/25.02.2026 г. по адм. д. № 13109/2025 г. на АССГ, 72 състав, предходният отказ на директора е бил отменен и преписката е върната за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Вместо да изпълни указанията на съда, административният орган е постановил нов порочен акт, с който симулира изпълнение. Твърди, че оспореният от него отговор е формален, непълен и по същество представлява повторен отказ, облечен във формата на „решение за предоставяне на достъп“.

Относно частта на решението, с която се оспорва постановеното по въпроси от № 1 до № 4 от заявлението, Д. навежда, че дадените отговори са бланкетни, частични и уклончиви, като въпросите не са разгледани в конкретика. Също така, жалбоподателят твърди, че на останалите въпроси от заявлението не е отговорено, а органът, чрез общи и шаблонни мотиви, е посочил, че информацията „не представлява обществена информация“, „изисква анализ“, „касае конкретен случай“ или „следва да бъде създадена“. Поддържа, че тези мотиви противоречат както на целта на ЗДОИ, така и на съдебното решение, с което първоначалният отказ е отменен, защото органът механично е групирал исканията и е изложил абстрактни правни разсъждения, без да посочи: коя информация и кои документи съществуват; коя информация не съществува; отговори по коя информация се отказват; на какво правно основание са отказите; извършена ли е процедура по частичен достъп; възможно ли е анонимизиране на данните. В жалбата е посочено още, че са нарушени изискванията на чл. 38 от ЗДОИ, като липсата на конкретни фактически и правни основания за всеки отделен въпрос възпрепятства съдебния контрол и опорочава формата на акта. Жалбоподателят се позовава на влязлото в сила Решение № 7864/25.02.2026 г. на АССГ, в което е посочено, че исканата информация разкрива белезите на служебна обществена информация, а органът отново не е извършил и не е мотивирал преценка относно наличието на "надделяващ обществен интерес" по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ. Претендира разноски.

В съдебно заседание на 08.07.2026 г., жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адв. Л.. Поддържа изцяло изложеното в жалбата и моли жалбата му да бъде уважена.

В представени в съдебно заседание на 08.07.2026 г. писмени бележки са изложени аналогични на представените в жалбата доводи. Допълнително е посочено, че административният орган не е спазил указаната от чл. 170, ал.1 доказателствена тежест, тъй като не е представил доказателства, че е извършил проверка за съществуването на документите и че действително е налице пречка за тяхното разкриване при условията на заличаване на личните данни.

Ответната страна - Директорът на ДГ № 8 „Х. Б.“ - [населено място], чрез процесуалния си представител адв. Б. С., АК В., администрира жалбата, като изразява становище, че жалбата е подадена извън законоустановения срок, и посоченият в нея аргумент за ползване на специалната норма на чл. 38 ЗДОИ е несъстоятелен. Посочва, че Решение изх. № 774/31.03.2026 г. за предоставяне на достъп до обществена информация покрива всички изисквания на ЗДОИ, включително формата на предоставяне на информация, с изрично указание на основание за предоставяне на исканата информация. Застъпва позицията, че жалбата не съдържа правни аргументи и фактът, че И. В. Д. е останал недоволен от предоставената му обществена информация, не е аргумент за порок на Решение № 774/31.03.2026г., като исканата от него информация не е свързана с обществения живот в страната. Твърди, че информацията се отнася до конкретни взаимоотношения на конкретни правни субекти и има частен характер, и достъп до нея не се дължи.

В представено по делото писмено становище от 02.07.2026 г., чрез процесуалния си представител адв. С., ответникът излага подробни съображения относно недопустимост, съответно незаконосъобразност на процесната жалба. Посочва също, че оспореното решение е мотивирано, законосъобразно по смисъла си, и покрива формалните изисквания на ЗДОИ за това: коя информация е служебна, реда за предоставянето ѝ е спазен, субектът е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация в пълен обем. Относно недопустимостта на

жалбата, навежда доводи, че жалбата е подадена извън срока по чл. 149. ал.1 от АПК, като възможността да се оспорва пред съд Решение изх. № 774/31.03.2026г. е преклудирана. Позицията се на чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ вр. с чл. 149, ал. 1 от АПК, като твърди, че срокът е преклузивен. Представено е и още едно основание за недопустимост на жалбата, като в становището е изложено, че жалбата е недопустима по см. на чл. 159, т.4 от АПК, тъй като оспорващият няма правен интерес от оспорването, по причина че постановеното Решение изх. № 774/31.03.2026 г. изпълнява съдебен акт, и отговаря в пълен обем на зададените въпроси по ЗДОИ. Изложените доводи за незаконосъобразност на жалбата са, че жалбоподателят не разбира предоставената от страна на ответника информация, а жалбата представлява злоупотреба с право. Ответникът навежда също, че ЗДОИ не задължава административния орган да извършва анализи или да създава нова информация, за да удовлетвори частни интереси на задаващия въпроси субект. Обществената информация може да е свързана с физически лица или ЮЛ само относно извършваната от тях дейност в администрацията. Твърди, че формулираните въпроси по т.т.5,6,7,8,9,10,11,14,15,16 касаят конкретни действия на директора и служители, предприети при упражняване на правото на сезиране на компетентни органи при наличие на противоправни действия. Тези действия, дори и да са осъществени, са част от конкретно фактическо развитие по индивидуален случай, засягащ определени физически лица, поради което искането за тази информация няма характер на обществена информация по см. на чл.2 от ЗДОИ. Претендира разноски.

В съдебно заседание на 08.07.2026 г., ответникът не се явява и не се представлява.

В представени на 16.07.2026 г. писмени бележки, ответната страна поддържа изложеното в писменото си становище от 02.07.2026 г., като прави и възражение за прекомерност спрямо претендираното адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

С влязло в законна сила съдебно решение № 7864 от 25.02.2026 г. по адм. д. № 13109/2025 г. на АССГ, 72 състав, е отменен по жалбата на И. В. Д. отказ на директора на Детска градина № 8 „Х. Б.“ – [населено място] за предоставяне на достъп до обществена информация по заявление с вх. № 235/10.11.2025г., обективиран в писмо с изх. № 283/21.11.2025г. Преписката е върната за ново произнасяне по заявлението на И. В. Д. с вх. № 235/10.11.2025г. от директора на ДГ № 8 „Х. Б.“ – [населено място], при съобразяване указанията по тълкуване и прилагане на закона, в 14-дневен срок от уведомяването.

За да отмени отказа за предоставяне на обществена информация, обективиран в писмо с изх. № 283/21.11.2025г., съдът е изложил, че е задължение на органа да извърши преценка дали в конкретния случай е налице надделяващ обществен интерес и съответно да обоснове решението си в този смисъл, което в разглежданата хипотеза не е извършено. Съдът посочва и оборимата презумпция, предвидена от законодателя, като е разяснил, че не е необходимо заявителят да сочи доказателства в подкрепа на твърдението си. Липсата на мотиви на органа и съответно отсъствието на доводи, че не е налице хипотезата на надделяващ обществен интерес, са довели съда до извод за незаконосъобразност на индивидуалния административен акт. Съставът е приел,

че не са осъществени предвидените в закона правни обстоятелства за отказ за предоставяне на обществена информация. В решението на съда изрично е записано, че исканата в разглеждания случай информация представлява служебна обществена информация, както и че същата не попада в ограниченията по чл. 13, ал. 2 ЗДОИ, както и че чрез предоставянето на достъп до заявената информация заявителят може да си състави мнение по интересуващите го въпроси, свързани с дейността на задължения субект.

Въз основа на цитираното съдебно решение е издадено процесното Решение изх. № 774/31.03.2026 г., издадено от Директора на ДГ № 8 „Х. Б.“ - [населено място], с което е предоставен частичен достъп до обществена информация. Административният орган е предоставил отговори на въпроси №1, №2, №3 и №4 от Заявление вх. № 235/10.11.2025 г., като за останалите въпроси е налице отказ от предоставяне на обществена информация. Досежно формулираните по точки 5,6,7,8,9,10,11,14,15,16 от заявлението е прието, че исканата с тях информация не е обществена информация и не подлежи на предоставяне. Относно въпросите по точки 12 и 13, формулирани в заявлението, е посочено, че те представляват искане за тълкуване на нормативни актове. Твърди се, че такава информация не е нито официална, нито е служебна по см. на ЗДОИ и не се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от административния орган. Касателно въпросите по точки 17,18,19,20 формулирани в заявлението, директорът посочва, че те се отнасят до информация, която следва да бъде създадена специално за нуждите на това заявление, както и че задълженият субект по ЗДОИ не може да бъде заставян да систематизира и обработва допълнително наличната при него информация единствено за да бъде удовлетворено конкретно искане на конкретен субект. С диспозитива на оспорения АА е предоставен достъп до информацията, съдържаща се в т.1, т.2, т. 3 и т. 4 от заявлението, като не е посочено крайното решение на АО по отношение на предоставянето на достъп до информацията по останалите точки в Заявление вх. № 235/10.11.2025 г.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Противно на изложеното от ответната страна, жалбата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 АПК, тъй като в оспорения акт не е посочено пред кой орган може да се подаде жалба срещу решението.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ в предписаната от закона форма. Актът противоречи на влязло в сила съдебно решение, което обуславя нищожността на решението съгласно императивната разпоредба на чл. 177, ал. 2 от АПК.

По аргумент от чл. 177, ал. 2 АПК при неспазване на съдебното решение, актовете и действията на органа, извършени в противоречие с влязло в сила съдебно решение, са нищожни. В съдържанието на мотивите законодателят не е включил задължителните указания, които съдът, в изпълнение на правомощията си по чл. 173, ал. 2 от АПК, трябва да даде, когато отмени акта или го върне на органа за ново произнасяне, но в практиката е безспорно, че именно в мотивите на съдебното решение съдът трябва да включи тези задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Въпросът, който намира различно значение в практиката, е за това, кои указания на съда са "задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона" и за правното значение на факта на неизпълнение от органа на дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Мотивите на акта не се ползват със сила на присъдено нещо/СПН/, но съобразно чл. 173, ал. 2 от АПК, със задължителна за административния орган сила се ползват съдържащите се в мотивите указания на съда по тълкуването и прилагането на закона. След връщане преписката съобразно цитираното по-горе влязло в сила съдебно решение по адм. д. № 13109/2025 г. на АССГ, директорът на ДГ № 8 „Х. Б.“ - [населено място] е разгледал наново Заявление вх. № 235/10.11.2025 г., като е предоставил частичен достъп до обществена информация по т. 1- 4 от заявлението. Основателно е оплакването, изложено в жалбата, че органът не се е произнесъл по същество по т. 1, т. 2, т. 3 и т. 4 от заявлението. От страна на органа са представени отговори по т. 1, т. 2, т. 3 и т. 4 от заявлението, но същите са бланкетни и не отговарят в пълнота на така поставените въпроси. С представените отговори не е изпълнена целта на ЗДОИ субектите да могат да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти, по арг. от чл. 2, ал. 1 ЗДОИ.

Макар и да не е изрично обективизирано в диспозитива на оспорения акт какво е решението относно предоставянето на обществена информация по останалите точки от заявлението, в акта си директорът е изложил мотиви за отказ за предоставяне на обществена информация. За да се установи дали оспореният акт е нищожен поради противоречие с влязло в сила съдебно решение, следва да се направи преценка дали при повторното си произнасяне административният орган е изпълнил посочените по-горе конкретни указания на съда да предостави мотиви именно относно наличието или липсата на надделяващ обществен интерес.

Несъмнено, адм. орган при новото произнасяне може да достигне до същия извод относно фактическия състав на заявеното право, но преди това следва да изпълни задължителните указания, дадени с влязло в законна сила съдебно решение. В съдебното решение по адм. д. № 13109/2025 г. на АССГ се съдържат конкретни указания за предоставяне на мотиви относно липсата или наличието на надделяващ обществен интерес. В оспореното решение не са предоставени такива мотиви. В частта, с която органът е отказал да предостави обществена информация, е навел мотиви относно вида на търсената информация, като за различни точки от заявлението е застъпил, че тя не е обществена и не подлежи на предоставяне, или че някои от точките в заявлението представляват искане за тълкуване на нормативни актове, или пък касаят информация, която следва да бъде създадена специално за нуждите на това заявление, а в ЗДОИ не е предвидено такова задължение за АО. Налице е противоречие относно вида на информацията. С окончателно решение 72 състав на АССГ вече е посочил изрично, че търсената

със Заявление вх. № 235/10.11.2025 г. информация е обществена информация(от вида на служебната) по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Посочено е също, че търсената информация не попада в изключението на чл. 13, ал. 2 ЗДОИ. Административният орган в мотивите си е извършил погрешна интерпретация на закона в пряко противоречие с изложеното тълкуване, съдържащо се във влязло в сила съдебно решение. Директорът не може да излага мотиви дали търсената със заявлението информация е обществена или не, както и дали и в обхвата на ЗДОИ, тъй като по този въпрос съдът вече е взел окончателно решение.

Правилно е отбелязано в жалбата, че не са изпълнени указанията на съда дадени с влязло в законна сила съдебно решение. Администрацията е обвързана от съдебните решения по административни дела и в частност в настоящият случай. Директора на ДГ № 8 „Х. Б.“ - [населено място] действа в условията на обвързана компетентност, наложена му от задължителните указания по тълкуване и прилагане на материалния закон от съда. / Решение № 7762 от 26.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 748/2015 г., VI отд/. Отменителното решение на АССГ по адм. д. №13109/2025 г. е задължително и за решаващия съдебен състав, който се произнася за това дали административният акт е нищожен предвид установената фактическа обстановка по спора, при идентичност в предмета и на приложимата правна норма.

Следователно, решението на директора е нищожно по смисъла на чл. 177, ал. 2 АПК, тъй като противоречи на задължителните указания по тълкуване на закона, съдържащи се в Решение № 7864/25.02.2026 г. по адм. д. № 13109/2025 г. на АССГ, 72 състав, като също така и противоречи на целта на закона.

По отношение на разноските

С оглед изхода на спора, на ответната страна не следва да се присъждат разноски.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК на жалбоподателя се дължат разноски, като същия претендира такива за адвокатско възнаграждение, внесена държавна такса и заплатена банкова такса. Редно е да се отбележи, че възражението за прекомерност е бланкетно и не е мотивирано с конкретика кое налага редуциране на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Същото е доказано с договор от 21.05.2026 г., платено е в брой, отразено е и в списъка по чл. 80 от ГПК, представен от процесуалния представител, поради което няма основания да не бъде присъдено, както и да бъде намалено. Съдът отчита понижената фактическа и правна сложност на делото и личното участие на страната. Претендираното адвокатско възнаграждение е в рамките на минималното по Наредба № 1. Следва да се присъдят и направените разноски за държавна такса и таксата на банката в общ размер от 5,47 евро / 10,70 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. първо от АПК, Административен

съд София – град, 76 състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО Решение изх. № 774/31.03.2026 г., издадено от Директора на ДГ № 8 „Х. Б.“ - [населено място].

ВРЪЩА преписката на Директора на ДГ № 8 „Х. Б.“ - [населено място] за произнасяне по Заявление вх. № 235/10.11.2025 г. при което да бъдат съобразени посочените в решението указания по приложението на закона.

ОСЪЖДА ДГ № 8 „Х. Б.“ - [населено място], с ЕИК [ЕИК], представлявана от директора Е. В., да заплати на И. В. Д., ЕГН: [ЕГН], сумата от 515,47 евро (петстотин и петнадесет евро и четиридесет и седем евроцента) / 1008,16 лева (хиляда и осем лева и шестнадесет стотинки), представляваща разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.